

KIRÁLY LÁSZLÓ

Tanóra

Legelső (utolsó?) traktátusom
lényeg/magva
– Hölgyek! Urak! –:
Az idegbeteg diktátorok és a
szifiliszos pártvezérek kora/százada.

Melyben azt daloltuk a térdig-sárban,
lelkünk és zsenge torkunk szakadtából,
hogy *Mint a mókus fenn a fán, meg:*
Hős tűz a szemekben, vesszen az ellen! –
és: *Megelőzzük a percet, az órát!*

Kezdtük-végeztük lángvörösen, amíg
Incze Pista bá is megtanulta a Felszezen;
de legrosszabb esetben is,
részegen, *tette magát.*

Belerezgett-zendült a Nyárádmente,
amíg ki nem szállt taknyos fejünkől a
Mennydörög az ágyú, csattog a kard...

Felejtettünk sokan sokat
és lelkesen, e földön.
Csak a szénapadláson, odafönn bújt
egy-egy lobogó,
patkányrágta rongyzsákba burkolózva,
évekig hallgatva a dühben recsegő
diófa biztatását: – Nincs hátra-arc!

Felejtünk – mint a menekülők.
De hú szelek őrzik, rút időkben,
a szablyasuhogást, míg
a kard maga szundít félálomban. Vár.
Századokig bírnak várakozni ezek,
égre mázolt, légből fércelt
történelmeken át –
s nem térdelnek enyészet elé
Noshát, e kettő:
a dal meg a kard
találkozásunk lényege,
magva!

Hozzászólás?..
Ha nincs – köszönöm

KIRÁLY LÁSZLÓ (1943) Kolozsvár

Baia Sprie – Felsőbánya, '966 Brezowszky Ottó emlékére

Reggelente.
Minden reggel.
Valahányszor fölvonom az ablakredőnyt,
legbajtársabb bajtársakkal
átvodkázott féléjszakák után.
Minden áldott reggel.
Hónapokon át.

Egy-egy vadonatúj, még borzas költemény,
verscsapat – vagy csak töredék.
Bámulva rám ártatlanul az
odakint daráló világból, mint
alig észrevehető cinege-remény.

Sejthető, de nem felejthető.
Egy *Csakazértis!*

Lassú csöndben őszülő gyümölcsösök,
szemközt a mindenhajnali életemmel.
Párjanincsen aranyhasú dombok,
messzehúzó „mármárosi bércek”.

Hol is voltál akkor?
Nem emlékszel?!

A Dancs Laci bácsi háza. A
birsalmás kert, telistele
érőre forduló fanyar költeménnyel
és vára-de-vágya-ko-zással.

Ott állok, röstellni való
üres zsebbel, hassal. Én.
S nézem-nézem: pörgő kártyalapok
szerte a testvéri világban.
Megérte.....Megérte!

Majdik Jóskáék önkéntes őrsege
kapum előtt... –
Megáldja Őket érte!

Novemberi fény

I. m. Makovecz Imre

Az első hóval álmodók.
Tűhegyű esőkbe bámulók.
Akik hajnali ködökön túl
látják a közelgő boldogságot,
és ez eltölti őket nyugalommal...

A felhős hegyekre kapaszkodók,
kik iszonyú fejszékkel fenyegetik az erdőt,
és nyomuk végigvarrja a világot...

Virágházak szelíd, hívő hajlongói,
kik nem tudnak olvasni a sorok között,
mert megvakították őket a színek,
s szépek lettek ettől, és lebegők...

A nehezek, kik medveként, bölényként
tapossák végig ezt az egy életet,
fújtatva, nyögve, dörögve, füstölögve,
s annyit dolgozva, mint egy ember...

És a könnyűek, kik nem hagynak nyomot
maguk után – mégis irigylik őket...

Szóval... – a vizek szerelmes vándorai,
levegő tüneményes bolondjai...

A csúcokra törekvők, mélybe szállók.

Itt lépkednek – menetelnek e sorokban,
álmodva, énekelve.

Azon töprengve, amin Te is.

Látod?